

νά ἔχωμεν πάντοτε ὑψωμένον τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα, ἢ ὅποια μᾶς χρειάζεται διὰ νὰ κρατήσωμεν τὸ ἀλεξήλιόν μας, τὸ βίπιδιον, ἢ τὸ μανσῶν, καὶ ἐπισύρουν ἐπ' ἡμῶν τὴν προσοχὴν παντὸς διαβαίνοντος, καὶ ναρκῶν τούς δακτύλους, καὶ ἀναγκάζουν τὴν χειρίδα νὰ πέσῃ καὶ νὰ φανῇ ὁ βραχίον . . .

— Ὅταν εἶνε ὠραῖος ὡς ὁ ἰδικός σου . . .

— . . . Καὶ ἐπιδεικνύεις τὴν χεῖρα καὶ τὰ δακτυλίδια . . .

— . . . Δακτυλίδια θαυμάσια . . .

— . . . Καὶ δὲν σοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἔχῃς ὀφθαλμούς ὠραίους, ἐκφραστικούς, μελαγχολικούς, καὶ σοὶ καταστρέφει τὴν βίνα . . .

— Τί φοβερὸν δυστύχημα !

— . . . Καὶ πάντες θέλουσι νὰ τὰ περιεργασθῶσι, καὶ θαυμάζονται ἐκόλως, καὶ λησιμονοῦνται συχνάκις, καὶ χάνονται, καὶ σὲ ἐξημοιοῦσι πρὸς σχολαστικὸν καὶ περίεργον γραϊδίον ! Θεέ μου ! πόσον εἶμαι δυστυχής !

— Καὶ ὅμως ὁ Καῖσαρ μαι ἔλεγεν . . . Ἄλλὰ τοῦτο δὲν σὲ ἐνδιαφέρει !

— Μὴν εἶσαι κακὴ ! τί σοὶ ἔλεγεν ὁ Καῖσαρ ; λέγε το ταχέως !

— Μαὶ ὠμίλει περὶ σοῦ : ἀλλὰ εἶσαι τόσον δυστυχής, ὥστε οὐδὲν πλέον σὲ ἐνδιαφέρει .

— Πρὸς Θεοῦ ! Φάνη ! Θέλις νὰ μὲ βασανίζης ;

— Ἀποῦ τὸ θέλεις . . . μοὶ ἔλεγε Ἰδοῦ, ἀδελφὴ μου. Ἀγαπῶ τόσον τὴν Φλώραν διότι εἶνε τόσον καλὴ, τόσο ἀγαθὴ ! Τὴ εὐγενὴς ψυχῇ, τὴ συμπαθῆ μορφῇ ! Καὶ πόσον πρωτότυπον καθιστᾷ τὴν μορφήν της τὸ ἐπίχειρ τῆς μυωπίας ἐλάττωμα ! Τῇ προσθέτει τι προκλητικὸν, πρωτοφανές, ἱπποτικόν. Ἐγὼ, ὠνειρεύθην πάντοτε γυναῖκα ἔχουσαν τὸ ἀπλανές ἐκεῖνο καὶ ἀμφίβολον βλέμμα : γυναῖκα ἠναγκασμένην νὰ κύπη διὰ νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ, νὰ κλείῃ εὐγενῶς τὰ βλέφαρα, νὰ τείνη τοὺς μεγάλους, καὶ παιδευτικούς, καὶ περιέργους τοὺς ὀφθαλμούς . . .

Ὁ μικρὸς ποὺς τῆς Φλώρας ἐφυσύχασε ἐπὶ τοῦ τάπητος, αἱ χεῖρες ἠτύχασαν, τὰ χεῖλη ἐμειδιῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβάλλουν . Ἡ θύελλα εἶχε παρῆλθει ὁ ἥλιος ἔλαμπεν.

Α. Φ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου οἱ «Καιροὶ» λαμβάνουσι γνῶσιν τῶν ἐν αὐτῷ συζητήσεων διὰ τοῦ τηλεφώνου.

Πρὸς τοῦτο οἱ στενογράφοι ὑπαγορεύουσι τὸ γραφὲν ὑπ' αὐτῶν μέρος τῆς συζήτησεως πρὸ τοῦ στομίου πολλῶν τηλεφώνων, τὰ ὅποια θέτουσιν εἰς συγκοινωνίαν τὸ τυπογραφεῖον τῆς ἐφημερίδος μετὰ τῆς αἰθούσης τοῦ κοινοβουλίου· εἰς δὲ στοιχειοθέτης ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ δέχεται τὰς λέξεις καὶ στοιχειοθετεῖ αὐτὰς ἀμέσως τῇ βοήθειᾳ μηχανισμοῦ τίνος.

Ἐκούσιοι παραμορφώσεις

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Γ'

Ἡ κεφαλὴ.

Πολλῶ σπουδαιότεραι τῶν ἐκτεθεισῶν εἰσὶν αἱ παραμορφώσεις τῆς κεφαλῆς, αἵτινες οὕτως εἰσὶ βλάβαρὸν τι. Τὸ ἔθιμον ὅπως μεταβάλλεται διὰ μηχανικῶν μέσων τὸ ἄνω μέρος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σφαιρικῆς κεφαλῆς φαίνεται ὅτι κατὰγεται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Τοῦτο ἐξάγεται ἔκ τινος χωρίου τοῦ Ἰπποκράτους, ἐν ᾧ οὗτος διδάσκει, ὅτι οἱ μακροκέφαλοι, οἵτινες ἐθεωροῦντο εὐγενεῖς, κατ' ἀρχὰς ἐσχηματίζοντο τεχνητῶς, ἀλλ' ὅτι τοῦτο προϊόντος τοῦ χρόνου δὲν ἦτο πλέον ἀναγκαῖον, διότι ἡ φύσις αὕτη ἀνέλθεον ὅπως ἡ μορφή αὕτη τῆς κεφαλῆς μὴ ἀπολεσθῇ. Ἐπ' ἴσης ὁ Πλίνιος ἀναφέρει μακροκέφαλον τινα λαόν, ὅστις κατόκει εἰς τὰ περίχωρα τῆς ἀρχαίας πόλεως Κερασσύντος. Ἐξ ἄλλου ὁ μέγας ἀνατόμος τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος, ὁ γερμανὸς Βεσάλιος ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐγένοντο διὰ μηχανικῶν μέσων βραχυκέφαλοι. Αἱ μητέρες τῶν Γερμανῶν, ἐνόμιζον ὁ Βεσάλιος, κατέκλιον τὰ τέκνα των κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ζωῆς σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ τῶν νώτων, ἐν ᾧ αἱ Βελγίδες κατέκλιον πάντοτε ἐπὶ τῆς πλευρᾶς, καὶ οὕτω κατέκλιον αὐτὰ δολιχοκέφαλα. Σπουδαῖον, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνατομίας, ἐστὶ ὅτι ὁ Βεσάλιος ἐγίνωσκε τὸ γεγονός ὅτι διάφοροι λαοὶ ἔχουσι διαφόρους μορφὰς τῆς κεφαλῆς, ὧν ἡ καταγωγὴ ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε ἀρκούντως γνωστὴ.

Αἱ εἰδήσεις αὗται τῶν ἀρχαίων ἐξετιμήθησαν ὡς ἔδει, ὅτε ταξιδιωτῶν, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς, εὗρον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, ἐν Περού, Μεξικῷ κ.λ. λαοὺς ὧν αἱ κεφαλῆαι ἦσαν τεχνητῶς παραμορφωμέναι. Ἄλλ' οὐ μόνον ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔτι ἀπαντᾷ τοῦτο, ὡς λόγῳ χάριν ἐν τῇ νοτίῳ Γαλλίᾳ, Κωνσταντινουπόλει κ.λ. Ὅτε βαθμῆδον πλεῖστα παραμορφωμένα κρανία ἤλθον ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην, καὶ στολιζοῦσι τὰ μουσεῖα τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἐγένετο κατὰ ἄηλον τὸ φοβερὸν τοῦ πράγματος. Νῦν ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὑπόθεσις τις τοῦ Λούνδα ἀνευρόντος ποτὲ ἐν σπηλαίοις τισὶ τῆς Ἀμερικῆς τοιαῦτα κρανία, καὶ ἰσχυρίζομένου ἐνεκα τούτου τὴν καταστροφὴν ἀνθρώπινης τινὸς φυλῆς, ἰδίᾳ τὴν κεφαλὴν μεμορφωμένην ἐχούσης, ἦτο ἐσφαλμένη. Αἱ διαφοραὶ τοῦ σχήματος, αἵτινες τεχνητῶς παρὰ τοῖς Περουανοῖς παράγονται εἰς τέσσαρες.

Πρῶτον : αἱ κεφαλῆαι λαμβάνουσι τὸ σχῆμα κυλίνδρου διευθυνομένου πλάγιως καὶ πρὸς τὰ ἄνω, οὕτως ὥστε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ ὀπισθοκρανίου ἐστὶν ὑπερβαλλόντως μακρύτερα, ἐν ᾧ ἡ ὀριζοντία ὅλως μικρότερα, τοῦ συνήθους. Πάντα τὰ τὸ κρανίον ἀποτελοῦντα ὁστὰ εἰ-

σιν ἐν τῷ σχήματι αὐτῶν παρελιχυσμένα, ἀλλ' αἱ βραφαὶ εἰσὶ ὡς φυσιολογικῶς. Ἡ μορφή αὕτη γίνεται διὰ τῆς χρήσεως μικρῶν σπινθιδῶν, αἵτινες περιβάλλουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ ἐπιδέσμων καταλλήλων ἰσχυρῶς στερεοῦνται ἐπ' αὐτῆς τοιουτοτρόπως ὥστε τὸ ὀπίσθην μέρος μένει ἄνευ πίεσεως.

Δευτέρα μορφή ἐστὶν ἡ πυργοειδής. Ταύτης ἡ ὀριζόντια διάμετρος εἶνε μικροτέρα τοῦ δέοντος, διότι ἡ αὐξήσις ἐγένετο μόνον καθέτως. Τοῦτου ἕνεκα τὸ ὕψος εἶνε πολλῶ ἀνώτερον τῶν δύο ἑτέρων διαμέτρων. Τὰ δαστὰ δὲν εἶνε κατεστραμμένα ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρώτην μορφήν. Οἱ ἐπίδεσμοι κατ' αὐτὴν ἐνήργησαν πανταχόθεν μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως, ἐν ᾧ τὸ ἄνω μέρος ἔμεινε πάλιν ἄνευ πίεσεως.

Ἡ τρίτη μορφή σχηματίζεται διὰ τῆς ἐπιπεδώσεως τοῦ μετώπου καὶ τοῦ τῆς κεφαλῆς ἄκρου. Αἱ κεφαλαὶ αὗται εἰσὶ μακραὶ καὶ πλατεῖαι καὶ χαμηλαί. Τὸ μέτωπον καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρον κεῖνται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Ὁμοιάζουσι κατὰ τὴν πρῶτην μορφήν, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν μακρότητα αὐτῶν, ἐξ ἄλλου ὅμως ἔχουσι καὶ μέγα πλάτος. Τί ὑποφέροι ἐν αὐταῖς ὁ δυστυχῆς ἐγκέφαλος! Ἐξ ἅπαντος πρέπει νὰ πιέζηται οὕτως ἐν αὐταῖς ὅπως περιέργως καὶ ἀποτόμως. Ἡ παραμόρφωσις γίνεται διὰ μεγάλης σπινθίδος, ἥτις τίθεται ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ λοιποῦ ἔμπροσθίου τῆς κεφαλῆς μέρους, καὶ ἐπὶ αὐτῶν διὰ πολλῶν ἐπιδέσμων πιέζεται.

Ἡ τετάρτη τέλος μορφή ἐστὶ ἐκείνη καθ' ἣν περιέργως πως ἐπὶ τοῦ τῆς κεφαλῆς ἄκρου καὶ τοῦ ὀπισθοκρανίου ὁμοία πρὸς ἐρίππιον. Ἐν τῷ μέσῳ εὐρίσκειται ὀριζόντιος γωνιώδης προβολή, καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ τῆς κεφαλῆς ἄκρου δύο ἕτεροι στρογγύλοι μικρότεροι ὄγκοι. Ἡ παραμόρφωσις ἐπιτελεῖται διὰ δύο σπινθιδῶν, ὧν ἡ μικροτέρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἡ μεγαλειτέρα, ἥτις φθάνει μέχρι τῶν ὠμων, ἐπὶ τοῦ ὀπισθοκρανίου. Ἀμφότεραι στερεοῦνται ἰσχυρῶς δι' ἐπιδέσμων, ἡ πίεσις γίνεται οὕτω ἐκ δύο διευθύνσεων.

Τὰς τέσσαρας ταύτας μορφὰς ἀναφέρει καὶ διατάγματά τῆς ἐπιστοπικῆς αὐτῆς τῆς Αἴμας ἐν ἔτει 1585. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἀπαγορεύει τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἐθίμου τούτου ἐπὶ ἀπειλῇ θρησκευτικῶν τινῶν ποινῶν. Οἱ Περουβιανοὶ ἔχουσι δι' ἐκάστην τῶν μορφῶν τούτων ἰδιαιτέρον ὄνομα ὧν ὁ Μόρτων ἀναφέρει τρία, *Κάιτο*, *Όμα* καὶ *Ότι-άλλα*.

Δυστυχῶς ὅμως οὐχὶ μόνον παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἰθαγενέσι τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν χώραις, ὧν οἱ κάτοικοι ὑψίστου πολιτισμοῦ ἔτυχον, ἐξακολουθεῖ ἡ τεχνικὴ παραμόρφωσις τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς σήμερον· ἐν τῇ βορείῳ καὶ βορειοδυτικῇ Γαλλίᾳ, τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθιμον πλειστάκις ἐξακολουθεῖ ὡς μαρτυροῦν ὁ Φοβίλλος καὶ ὁ Γόσσης.

Ὁ Φοβίλλος ἀναφέρει πρώτην τὴν Νορμανδίαν, εἶτα τὴν Τουλούζην, Λιμουσίνην, Βρετάνην καὶ Γασκωνίαν, ὡς τὰς χώρας ἐν αἷς ἐξακολουθεῖ τὸ ἔθιμον τοῦτο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν Παρισίοις ὅπου συρρέουσι πλείστοι πανταχόθεν τῆς Γαλλίας δύναται τις νὰ ἴδῃ τοιουτοτρόπως παραμορφωμένας κεφαλὰς. Κατὰ τὸν Γόσσην δὲ ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπάρχουσι μόνον τέσσαρες πρωτεύοντες τύποι, ἀλλ' ἔτι δώδεκα. Περὶ τούτων ὅμως δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα νὰ διηγήσωμεν.

Σπουδαιότατον ἐστὶν ἔτι ὁ τρόπος δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἡ παραμόρφωσις τῆς κεφαλῆς, καὶ αἱ συνέπειαι αἷς ἡ κακοποίησις αὕτη τοῦ κρανίου ἐπιφέρει διὰ τὸν ἐγκέφαλον. Ἀλλὰ περὶ τούτου προσηχῶς.

Ἐν Μονάχῳ.

ABIKENNAN.

Ο ΖΗΣΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ

... Ὅτε ὁ Ζήσης συνήντησε τὸν Γαριβάλδην, οὗτος εὐρίσκειτο εἰς Μόδενα. Εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τῶν Βελιγράτη, ὅπου κατέλυεν ὁ ἰσόθεος ἦρος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του παρουσιάσθη ὁ Ζήσης Σωτηρίου φορῶν τὴν φουστανέλαν τοῦ Ἑλληνοῦ τοῦ Ὀλέμπου καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν στρατηγόν. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατηλάτου τῶν δημοκρατικῶν λεγεῶνων διατυπώσεις δὲν ὑπῆρχον. Μετ' οὗ πολὺ ὁ Ζήσης εὐρίσκειτο πρὸ αὐτοῦ. Ἐχαιρέτισε καὶ ἔστατο ἄφωνος. Ἡδυνάτει ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον εἰς τὸν πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἰταλῶν, οὐχὶ διότι ἠγνόει τὴν ἀρμονικὴν γλῶσσαν τῆς ὠραίας χώρας ἣν διασπρίζει τὸ *Απερὲναι καὶ κυκλοῦσιν αἱ Ἀίλιπεις*, καθόσον δι' ἀνθρώπον αἰσθανόμενον εἰς τὰ στήθη τὸν ἄγιον ὑπὲρ ἐλευθερίας παλιν λόγοι πολλοὶ δὲν χρειάζονται, ὁμιλεῖ πλειότερον ἢ καρδιά ὅλας τὰς γλώσσας. Ἀλλ' ὁ Ζήσης εἶχε κραυνοθῆ ὑπὸ τῆς μυθώδους γοητείας τοῦ ἀεταίου βλέμματος τοῦ Γαριβάλδην.

Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Γαριβάλδην εὐρέθη εἰς ἀξιοματικὸς ἐκ τῶν φιλελλήνων τοῦ ἀγῶνος. Οὗτος ἐρχομένης ὡς διερχομένης :

— Ἐρώτησέ τον τί θέλει, λέγει ὁ Γαριβάλδης.

— Στρατηγέ, ἅπαντὰ ὁ ἀξιοματικὸς, ἐρχεται νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ νὰ ποδώσῃ ἐλάχιστον φόρον, αὐτὸς ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σάντα Ρόζα καὶ τῶν ἄλλων ἰταλῶν φιλελλήνων, τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του.

Ὁ στρατηγὸς συνεκινήθη καὶ ἔοριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα του πληρὸς γλυκύτητος τώρα :

— Ben, εἶπε. Θὰ μείνῃ μετ' ἐμοῦ ἀξιοματικὸς εἰς μίαν τῶν λεγεῶνων.

— Στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ διερχομένης, ἀφοῦ ἐζήτησε τῷ Ζήσῃ τοὺς λόγους τούτους, τὸν συγχωρεῖτε μοὶ λέγει... ἀλλὰ διατείνεται ὅτι αὐτὸς ἤλθε νὰ πολεμήσῃ ὡς στρατιώτης, καὶ ἂν